

[Bomholt.]

vate Ejere en Repræsentation for Ejerinteresser i Almindelighed. I Forvejen skal der jo forhandles med mange Myndigheder, med Stat, Kommune og Amt, og den enkelte Sag skal normalt passere adskillige Instanser, men Udvalget er dog enig om at ønske den omtalte Løsning gennemført.

Der har været en Del Uro omkring Administrationen af Fredningslovens § 25, Stk. 2, som omhandler Bebyggelse ved Skovbryn, og i Udvalget har der været fremdraget en Sag, som fra flere Sider har været Genstand for Kritik. Det er vanskeligt paa Grundlag af det foreliggende Materiale at udtale en Mening, der tilkendegiver Misbilligelse til den ene eller den anden Side, og jeg for min Part kan ikke se rettere, end at det nuværende Fredningsnævn ved Behandlingen af Sagen har optraadt uangribeligt. Der skulde nødvendig paa dette Administrationsomraade kunne forekomme Tilfælde, som kan give Anledning til Tvivl og offentlig Debat, og Udvalget noterer derfor med Tilfredshed, at Statsministeriet paa ny i Skrivelse af 20. Maj 1940 har indskærpet over for Fredningsnævnene, at de Forhandlinger, der føres i Nævnene om forligsmæssige Ordninger, maa være i fuld Overensstemmelse med de tidligere af Statsministeriet givne Direktiver.

Naturfredningslovgivningen har hidtil hvilet paa alle fire udvalgsberettigede Partiers Tilslutning. Det glæder mig som Udvalgets Ordfører at konstatere, at det ogsaa i dette Tilfælde er lykkedes os at skabe Enighed.

Jeg anbefaler hermed Forslaget til Vedtagelse.

Vanggaard: Som jeg udtalte ved Lovforslagets første Behandling, griber disse Fredningssager stærkt ind i Ejerinteresser og ogsaa ind i nedarvede Retsbegreber angaaende Ejendomsretten. Det er derfor en almen Interesse, at der vises de Ejere, hvis Ejendomsforhold bliver underkastet Indskrænkninger som Følge af Fredning, en passende Hensyntagen, saaledes at deres Forhold ikke bliver ved at svæve i det uvisse. Fredningen i Nordsjællands „grønne Omraader“, som man taler om, omfatter jo et meget stort Antal Lodsejere, saa vidt jeg ved omkring et Par Tusind, og disse Lodsejere har Krav paa særlig Hensyntagen, for trækker Fredningen ud i det uvisse, og Uvisheden om Baandlæggelsen af Arealer forsettes gennem Aarene, saa bliver det jo til en Slags Fredning uden Erstatning. Vi fra vor Side har derfor holdt paa, at denne

Uvished ikke burde udstrækkes til over 5 Aar. Dertil har vi imidlertid ikke kunnet opnaa Tilslutning. Men der er dog i Tillægsloven af 1938 aabnet Mulighed for, at en Ejer, som ønsker at foretage en Forandring paa sit Areal, f. Eks. ved Bebyggelse, kan kræve Fredningssag rejst, og det er naturligvis en Ventil under denne Uvished. Men det primære i disse Sager maa dog være Sagernes Afslutning, og som naturfredningsinteresseret er jeg ogsaa meget interesseret i, at disse Sager ikke bliver ved at svæve i det uvisse, men finder en Afslutning. Vi har altsaa ikke kunnet opnaa Tilslutning til Maksimum 5 Aar, men har dog undladt at stille Ændringsforslag derom for at opnaa Forbedringer, der formindsker Usikkerheden og Ulempene ved, at Fredningssagerne trækker ud. Vi har faaet forskellige Tilsagn fra Statsministeriet, der har givet sig Udslag i Cirkulærer og Skrivelser, som vi fra vor Side mener maa tillægges en væsentlig Værdi. For disse Cirkulærers Indhold, og hvad der opnaas gennem dem, er der gjort udførligt Rede af den ærede Ordfører, og jeg finder derfor ikke Anledning til ogsaa at komme ind paa en Omtale deraf.

Carsten Raft: Jeg tror, det maa kunne siges, at der under denne Udvalgsbehandling er opnaaet noget, der er fornuftigt og tilfredsstillende. Der har ogsaa været de Forudsætninger, som skulde til: at den Kritik, der har været sat ind imod Lovens enkelte Bestemmelser — som for Resten har haft Tilslutning og mødt en vis Forstaaelse i alle Partier —, har været vedholdende energisk for at faa Resultater, at Statsministeriet, til Trods for at det har fastholdt sin principielle Opfattelse, har været forstaaende og interesseret i at opnaa et Resultat, og endelig, at der har været en Udvalgsformand, som har været smidig og taalmodig, indtil man opnaaede et Resultat. Alt i alt tror jeg derfor, man kan sige, at det er relativt tilfredsstillende, hvad der er opnaaet. Der har i Udvalget været fuldkommen Enighed om, at man skulde staa fast om Naturfredningens Princip, men at man selvfølgelig paa rimelig Maade maatte passe paa, at Ejendomsrettighederne ikke blev utilbørligt skadet.

Ved Behandlingen i Landstinget var det ganske særlig Spørgsmaalet om en vis Begrænsning af Tinglysningsperioden, der interesserede, men efter de Begivenheder, der skete, umiddelbart før Forslaget kom til Behandling her i Folketinget, er man klar over, at en saadan Begrænsning vil være